

Előfizetési árak:

Egész évre . . . 10 frt — kr.
Félévre . . . 5 » — »
Negyedévre . . . 2 » 50 »
Egy óra . . . — » 85 »
Egyes szám ára 4 kr.

Kiadóhivatal:

PÉCSETT, Mária-utca 1. sz.
a kir. itélőtábla épületével szemben.

hová az előfizetések és a lap szétküldésére vonatkozó felszólalások intézendők.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Szerkesztői iroda:

PÉCSETT, Mária-utca 1. sz.
a kir. tábla átellenében,
hová a lap szellemi részé-
illető minden közlemény in-
tézendő.

Kéziratot vissza nem adunk.

Hirdetéseket

a kiadóhivatal vesz föl.

Adóvégrehajtás.

Pécs, 1897. október 15.

Kétségtelen dolog, hogy az adót megfizetni „muszáj”, akár igazságos, akár nem; akinek nincsen pénze, az vegyen fel kölcsön, ha mindjárt uzsorás kamatra is, akinek pedig hitele nincsen, annál árvereztet a magas kincstár. Így szól az ultimátum, melyet a pénzügyigazgató a város közigazgatási bizottságának tegnapi ülésén kijelentett.

Mi okozza ezt a krudélis szigorúságot? Talán lanyhábban folynak be az idén az adók, mint a megelőző években, vagy oly kedvezőre fordult a város lakosságának az anyagi helyzete, hogy most könnyű szerrel és rögtönösen pótolhatja hosszú évek mulasztásait? Sem az egyik, sem a másik körülmény nem forog fenn a valóságban. Az idén szeptember hó végéig 21.217 frt 56 krral több adó folyt be, mint a múlt év megfelelő időszakában, hogy pedig a lakosság jövedelmi forrásai egyre vékonyabban csörgedeznek, azt jól tudhatja maga a pénzügyigazgató is, hiszen bent ül a város törvényhatósági bizottságában és így közvetlen szemtanúja lehet annak a kínos vergődésnek, amelynek képét a város törvényhatósága a fokozódó igényekkel szemben nyújtja csak abból az okból, mert a lakosság általános elszegényedése folytán nemcsak adóme-

lésre gondolni nem lehet, de még a régi százalékban kivetett adó is visszamarad.

Az igaz, hogy úgy az adókivetés, mint annak behajtása körül furcsa állapotok is voltak a nagyészű Aidinger uralkodása idején. Szörnyű pártfogója volt ő a város lakosságának s a világért sem engedte volna meg, hogy a városi pótdadó 35 százaléknál magasabbra emeltesse, de azért kitalálta a különféle címeknek egész tárházát, a melyek alatt külön-külön pótlékok lettek kivetve; a pótdadó százaléka tehát nem emelkedett, de behozatott a külön köztisztviselési pótlék, vizadó, vizlér stb., mintha nagyon segítettek volna azzal az adózó közönségen, hogy nem általános városi pótdadó címén szedték be tőle azt az összeget, amelyet így a legkülönbözőbb titulusok alatt kellett fizetnie.

Aztán az is igaz, hogy bár az általános pótdadó százaléka változatlan maradt, maga a fizetendő összeg mégis folyton növekedett, mert nagyon a kezére tudott járni a városi hatóság a pénzügyi közegeknek a folytonos adóemelésben. Így aztán az adóemelés odiuma az állam pénzügyi közegeire hárult, de az állami adók emelkedésével természetesen a 35 százalékos pótdadó összege is emelkedett, mégis folyton dicsekedtek vele a városházán, hogy ők a városi pótdadót nem emelik, mert ezt a lakosság sanyaru helyzetében nem bírná még.

Azt kérjük mi, hogy ha a város hatósága csakugyan át volt hatva az adóemelésnek viszonyaink között való igazságtalan voltáról, nem lett volna-e kötelessége a legerélyesebben közbejárni a kormánynál, hogy a pénzügyi közegek által minden egyes adókivetési alkalommal tanusított adófelszámolás merényletek megszüntessenek? De e helyett az állami adók emelésére a suba alatt megelégedetten dörzsölték a kezüket, hisz így az a 35 százalékos pótdadó, a melyet ők a világért sem emeltek volna, mindig nagyobb összeget hozott a konyhára.

Hát nem lett volna-e okosabb a város adózó polgárságára, ha a város hatósága latba vetette volna egész tekintélyét és befolyását az állami adók emelése ellen s inkább a pótdadót emelték volna egy-két százalékkal? De így aztán nekik kellett volna a könnyelmű gazdálkodás következményeit viselni s nem lehetett volna oly könnyű szerrel pocsékolni a város pénzét.

Ez a teljesen indokolatlan adósrófolás természetesen nagymérvű hátralékokat eredményezett, mert ahol jövedelemcsökkenéssel adóemelés áll szemben, ott az adófizetés kétszeres terhet képez. Ezen aztán az élelmes polgármester, ki már akkor készítette elő azt a nagy közbizalmat, amely a penzió mellett még a képviselői fizetést is hivatva volt megszerezni számára, ugy-

A „Pécsi Figyelő” tárcája.

Vége.

— A „Pécsi Figyelő” eredeti tárcája. —

— Vége van. Elmúlt. Eloszlott, mint valami könnyű rózsás köd Rövid volt, mint a hulló csillag pályafutása. Elmúlt oly hamar, mint egy napsugaras, virágillatos tavaszi regg. Vége . . . vége . . .

És a mig elgondolta a kis Sugár Katinka, csak megeredt a könye, végig folyt az arcán. Ő meg csak engedte. Hadd hulljon. Jól esik ez az ő fájó lelkének, az ő csalódott szívének.

Mikor aztán jól kisirta magát, akkor megtörölte a két szemét. Idegesen törölte le arcáról a sírás nyomait. Azt nem szabad látnia senkinek se, hogy ő sirt. Sirt azért az emberért, a ki nem érdemes egy könyre, egy mosolyra.

— Nem, azért sem fogja látni, hogy nekem fáj az, hogy megcsalt, hogy már nem szeret. Neki nem szabad megtudnia, hogy én azért szeretem, hogy minden gondolatom az övé. Hideg, közönyös leszek vele szemben. Legalább ne mosolyoghasson a fájdalmamon.

Valóban Katinka egyszerre nagyon komoly lett.

Fölkelt az ablaktól. A tükörhöz lépett.

Meggazította azokat a szép gesztenyebarna fürtöket. Egy halványpiros rózsát is odatűzött a hajába. Szép akart lenni ma.

Várt valakire. Tudta, érezte, hogy ma el fog jönni. Máskor is várta édes nyugtalansággal, boldog szerelemmel. De azelőtt soh' sem akart szép lenni. Tudta, hogy ugys tet-szeni fog, ugys szeretik.

És most mily lázasan igazgat minden fodrot a ruháján. Százszor is végig nézi magát a tükörben. Látja, hogy szép és mégis . . .

Valami nagy szomorúságot érez lelkében. Mintha valamit kitéptek volna onnan és most egy nagy üresség támadt utána.

Máskor úgy örült Elemér jöttének, s most úgy érzi, mintha jobb volna, ha többé nem látná, ha nem jönne el soha. Miért is jön? Gyötörni őt? Mulatni az ő nagy szerelmén, a lelke vergődésén?

És csak újra előtörnek azok a visszafojtott könyvek, oda hullanak a kezébe, arra a piros orgona virágra. Az meg oly mohón iszsa föl azokat a keserű cseppeket, a Katinka könyeit.

Sugár Katinka ábrándos, szüziesség lelkének egész erejével szerette Barna Elemért. Hitt a férfi szavának, a forró kézszeritásoknak, a lángoló vallomásoknak. Rabja lett annak az embernek.

És oly boldog volt az ő nagy szerelmében. Arra nem is gondolt soha, hogy Elemér

öt tán nem is szereti, csak játszik, mulat vele. Nem ismerte ő még a férfiakat. Azt hitte, mindenki úgy tud szeretni, mint ő.

Tán igaza is volt egy kicsit. Elemér tán szerette is őt, a mennyire egy világfi szeretni képes. Tetszett neki a leánynak karcsu termete, az érdekesen halvány arc, az a mélytűző, fekete szempár, meg az az ártatlan, naiv lélek.

De hát azért biz' nem igen epesztette magát a szép Katinkaért. Udvarolt neki, eljárt hozzájuk.

— Ha megunom a mulatságot, hát szakítok vele — gondolta magában. Azzal persze nem törődött, hogy egy oktalan, boldog leányka első ábrándját tépi szét.

Ezt ő nem értette. Az ő köznapi lelke erre nem gondolt. Neki csak szórakozás, mulatság kellett. Ezt megtalálta Katinka körében.

Csak hogy Katinka sem maradt sokáig vak. Észrevette, hogy az az ember már nem olyan, mint volt régebben.

Mikor először gondolt arra, hogy Elemér őt tán nem is szereti, megremegett egész teste. Valami különös hidegség futott végig tagjain.

— Nem, ez nem lehet.

Pedig úgy volt. Igaza volt. Megmondták neki a szemébe, hogy Elemér már nem az övé.

Egyik barátnője mondta meg. Ott volt

segített, hogy hivat megkímélte az adóvégrehajtás kellemetlenségeitől. Nagy adózók voltak ezek, akik a tapasztalt elnézésért nemcsak maguk álltak be a polgármester szekerének tologatására, hanem nagy összekötéseik révén és kiterjedt befolyásukkal egész érdekköröket hajtottak a nagymogul szolgálatába.

Igy történt, hogy a nagy adófizetők lettek a legnagyobb hátralékosok, s hogy ez előtt a gazdálkodás előtt az állami közegek is szemet hunyjanak, Aidinger beavaszatta a pénzügyigazgatót városi bizottsági tagnak is, mert amint ő szokott szellemességével megjegyezte „az ördögnek is gyertyát kell gyújtani.” A pénzügyigazgató nem is vette észre ezt a furcsa adóbehajtási szisztémát, míg Aidinger a képviselői mandátumot kezébe nem kaparította, most azonban már megütközik rajta, hogy csupán 130 nagy adózó 24.000 frt adóval van hátralékban.

Az adóknak igazságtalan emelése egyrészt, s azoknak részrehajló behajtási módja másrészt voltak okai a hátralékok felszaporodásának s azért ezekre a körülményekre tekintettel is kellene lenni a hátralékok eltüntetése körüli eljárásban. Hosszu időn keresztül gyűltek fel azok az Aidinger-féle politika folytán s most egy-let hónap alatt akarják azokat tüzzel-vassal behajtani. Ám tessék ezt tenni azokkal a nagy adózókkal, akiknek anyagi helyzete a rögtönös adófizetést megengedi, de ne húzzák ki a párnát a szegény adózó feje alól csak azért, hogy a hatóságoknak évek hosszú során át tanusított mulasztásait rövid napok alatt eltakarhassák.

Hirek.

Pécs, 1897. október 15.

Az én talizmánom.

Tanulmányaim befejezése, ember és világsmeret s tapasztalás szerzése most két éve elsüllyedt csendes otthonomból ki a külföld annyira magasztalt főiskolaiba. Most, hogy

náluk. Az beszélt neki arról, hogy Elemér másnak udvarol. Egy ismert szőke szépségnek. Vele van mindenütt. Együtt járnak a színházba, lóversenyre, mindenhova.

— Nem igaz, ráfogjátok, tört ki Katinkából a keserűség. De aztán meg eszébe jutott, hogy Elemér mily idegesen mentette ki magát már néhányszor, hogy nem jöhetett. Dolga volt, — azért — szokta mondani.

De azért másnap mégis kiment Katinka édes anyjával a lóversenyre. Valami úgy üzte, hajtotta, hogy menjen, győződjék meg maga annak az embernek az álnokságáról, a két-színűségéről.

Katinka nem csalódott. Elemér ott volt. Vele volt az a szőke leány is. Együtt sugdos-tak, együtt játszottak. És ezt Katinkának végig kellett néznie.

Látnia kellett, mint hajol a leány fölé az az ember, mint mosolyognak össze. Vajjon mit sugatott neki?!

Oh te bohó kis lány? . . .

Nem volt ereje végig nézni a versenyt. Anyjának azt mondta, rosszul érzi magát. Igaza is volt. Hisz úgy fájt a lelke, a szive, mindene.

Mikor elmentek, Elemér mellett haladtak el. Az észrevette őket. Udvariasan köszönt.

Katuska nem fogadta el. Tán nem is vette észre.

visszatértem és máhám kiraktam, egy már megérdemelt nyugalomba helyezett pénztárcám elrejtett osztályában gondosan selyempapírba takart kis fehér rózsát találtam. Sokáig elmerültem nézdelésébe, talán a feledéstől elszáradt rózsa, mely már hullatni kezdé fonnyadt szirmait, kedves emléket juttatott eszembe az enyészetnek indult kis virág mintegy varázs-ütéssel visszaidézett lelkem elé egy darabot a multból, a kedves, feledett multból.

* * *

Szivarra gyujtok és hintaszékemben ülve foglalkoztat a füst és az elszáradt rózsa.

A gomolygó karikák acélkék hullámokban szállnak felfelé és lassan-lassan szürkülve bomlanak szét, hogy végkép megsemmisüljenek, én meg mintha hallanám egy kiváló publicistánk hasonlatát: »Igy törekszik a magasba minden ambició, minden tisztult, minden magasztos érzés, míg aztán egy bizonyos magasságban a duzzadó erők ellágyulnak, az ideál fényes képe elhomályosodik, a szív lángja kihül és szürke, hideg köd burkolja körül a lelket. A lobogó lángok után nem marad egyéb, mint szürke hamu és csendesen foszló füstgomoly . . .« De szemem a rózsára téved és mintha abban a szürke hamuban meg-megcsillanna egy szikra, mintha egy gyönyörű szempár édes búbájjal mosolyogna felém. Elöttem egy bájos piros orca; látom az ajkak fodros bimbóját, a szemek mélységes derűjét és azokat a vörössel kacérkodó selymes fürtöket, melyek oly édesdeden takarják egy itt a földön felejtett angyal fejét. Meg-megvillan a fénysugár, az életadó, a boldogító

* * *

Emlékszel-e?

Ott töltöttük a késő nyár egy szép délutánját a vadregényes Göntér kies sétányain, félve tekintgetve egymásra és mintha gondolatainkba volnánk elmerülve, csak koronként váltottunk egymással néhány szót; én a virágokat nézegettem, kerestem hasonlatosságot köztük és köztük; te talán szived dobbanásait számláltad.

Emlékszel-e?

Egyszerre csak egy inas zavarát meg kellemes együttlétünket azzal a jelentésével, hogy »fogva van!« ez felvert ábrándjainkból, kezét nyujták, te meg leszakasztál egy fehér rózsát, melyet pirulva szó nélkül átnyujtál.

Elbucszunk és a mint már a faluból is kiérve visszatekintek, te még ott álltal a domb tetején, ott a kereszt mellett és én lát-

— Ah, úgy látszik apprehendál a kicsike, mondta Elemér barátnőjének. No majd megbékitem. Holnap küldök neki egy csokrot. Aztán csak mulatott tovább azzal a leánnyal.

Katinka meg ott feküdt hófehér ágyában lecsukott szemekkel, pihegő kebelével.

Anyjának azt mondta, kissé meghült, egy kis láza van.

Szegény kis lány, hiába akarod eltitkolni azt, a mi fáj. Anyád bele lát lelkedbe. Kiolvassa, hogy mi fáj, mi bánt.

De nem akar vigasztalni. Tudja, hogy úgy is hiába. Az ő szavai nem gyógyítják be soha azt a sebet, a melyet a te kicsi sziveden ütöttek.

— Majd meggyógyítja az idő, — gondolja anyád. Igaza is van.

Csak hogy persze te ezt meg nem érted. Te még nem csalódtál, s azért fáj úgy az első, keserű csalódás. Csak aludjál Katinka! Álmodjál arról az emberről szépet, édes álmodjál! Aztán feledd el, — ha tudod. Vagy őrizd meg emléket, s majd a jövőben vedd hasznát az első csalódásnak.

Mert ne gondold ám azt, hogy ez az utolsó. Bár az lenne! Meg kell szokni ezt, mint a keserű orvosságot!

De csak aludjál Katinka és álmodjál olyan édes, boldog dolgokat, a mikről a te ártatlan, naiv lelked ábrándozott.

hattam egy fehér kendőt, a mint fájdalmas bucsut integet felém.

Emlékszel-e?

* * *

Kettőt fordult a földteke tengelye körül és most, mikor tapasztalatokban akként gazdagodtam, hogy már az életet is annyira tudom becsülni, mint a fölfelé szálló füstgomolyt, e talizmán újra megtanít szeretni.

Még ragyog a nap az ég közepén, mikor belesörditek a lovak közé és az elragadt állatok, mintha még ismernék az utat, száguldva visznek egy régi vár bástyái alatt szivem bucsujáró helye felé. Szivemen volt a rózsa, mikor halk léptekkel haladtam fel a dombon, hogy hozzád bekopogtassak. A pavillon tornácán ültél, kezében egy könyvvel és mikor megpillantottál, a könyv kiesett kezedből, esésében pedig az a pillanat is elég volt, hogy felismerjem azon kép eredetijét, mely rejtve volt e könyvben.

Felálltal, késő volt már felvenni a könyvet, ruháddal igyekezted eltakarni és csak, mikor némileg magadhoz tértél zavarodból, tettetett nyugodtsággal szóltál hozzám:

— Isten hozta!

A hang hideg, talizmánom elhagyta hát?, de mikor előveszem azt a rózsát, mintha mondanám:

— Tőled kaptam e talizmánt és te csak így hidegen fogadsz? tekinteted megváltozik, szemeidből öröm sugároz, látom a mint a boldogság járja át egész lényedet.

Megértettél! arcod elpirult, de a kapott csóktól orcám sem maradt hófehér.

Stella.

Napirend 1897. október 16-án.

Naptár: szombat, október 16. — Róm. kath.: Gallusz. — Prot.: Gallusz. — Görög-kel. (okt. 4.) Hierót. — Zsidó: Sabbath. — Nap két 6 óra 5 perckor; nyugszik 4 óra 53 perckor. — Hold két 7 óra 57 perckor este; nyugszik délben.

Időjárás: hőmérséklet 9 Celsius fok meleg; légnomás 754. — Kilátás: a központi meteorológiai intézet jelzése szerint változás nem várható, hosszabb ideig állandó száraz, meleg idő várható.

Színház: »Kék asszony«, operett.

Pécsbányatelepi daloskör mulatsága a Kerner-féle vendéglőben.

— (Damjanichné szózata a magyar néphez.) Az aradi Kölcsey-egylet az aradi 13 vértanu hamvait összegyűjtve, a szent hamvakat mauzoleumban akarja örök nyugalomra helyezni. E terv kivitelére most

* * *

Másnap Elemér elment Katinkáékhoz. Mintha mi sem történt volna, úgy állított be. Azt sem akarta észrevenni, hogy a küldött virágcsokor ott hever az előszobában. Mosolygott rajta.

— Lányos szeszély, — semmi más.

Katinka ott ült a szalonban. Mikor Elemér belépett, fölkelt. De nem sietett eléje, mint máskor. Hidegen fogadta köszönését. Mikor kezét nyujtotta, úgy érezte, hogy valami bántó hidegség járja át annak az embernek az érintésénél.

— Tegnap künn voltak a versenyen? — kezdte Elemér a társalgást.

— És még csak nem is szóltak, hogy magukkal mehettem volna. Ez igazán nem volt szép maguktól.

Még ő apprehendált.

— Nem akartuk megfosztani attól a kellemes mulatságtól, melyben szép társnője részesítette, — válaszolt szárazon Katinka.

Elemér elérte a célzást.

— Eh, semmi. Egy régi ismerősöm. Egy kicsit elbeszélgettem vele, ez az egész.

— Nagyon sok beszélni valója lehet vele, mert mindig együtt látják magukat.

— A kicsike hogy csipked, — gondolta Kálmán. — Azért sem engedek.

— No tudja, sokat mondanak. De hát mi van abban, ha én egy leánnyal együtt

országos mozgalmat indított s Damjanich János tábornok özvegyének a magyarsághoz intézett következő felhívását adta ki: »Néhány szó magyar hazám fiaihoz! A ki fájdalma emlékeit őrzi lelkében, az a multban él és nem gondol arra, hogy a fájdalmak a jövő reményeit rejtik magukban. Sokáig nem tudtam fölelkesüdni az érzelmek lesújtó erejétől és fölemelkedni ama gondolatra, hogy az én nagy hősi s a többi nagyok nem a hitvesé, nem a családé csupán, hanem az egész nemzet jövő sorsát befolyásoló szent áldozatok. De immár érzem, hogy úgy kell lenni, mert látom a nemzet megizmosodását s tudom, hogy ezen megizmosodás forrása az 1848-ban kivivott s az 1849-iki véráldozatokkal megpecsételt alkotmányos szabadság. Ezért a legigazabb öröm és a legmelegebb hála érzete szállta meg lelkemet, a mikor személyesen meggyőződtem arról, hogy az aradi Kölcsey-Egyesület áldozatokat és fáradságot nem kimélve, dicső szabadságharcunk ezernyi és ezernyi emléktárgyát egybegyűjtötte és megalkotta Aradon az egész nemzet méltó büszkeségét: Szabadságharcunk emléktárgyainak országos múzeumát. A múzeumban helyeztem el én is dicsőemlékü férjem Damjanich János tábornok után fenmaradt és birtokomban volt emléktárgyakat. E derék egyesület a szabadságharc szétszórt emléktárgyainak egybegyűjtésével nem elégszik meg, feladatául tűzte ki azt is, hogy a szabadságharc vértanuinak méltó és a nemzet kegyeletét kifejező mauzoleumot állít, templomot a vértanuk hamvaival falai között, hogy legyen szívet betöltő, hazát megoltalmazni tanító példa a haza minden gyermekének. Az aradi Kölcsey-Egyesület a szép terv megvalósítására nem alamizsnát koldul, hanem megvételre ajánlja Zichy Mihálynak »1848 és 1867« feliratu remek allegorikus képeit, hogy ez uton is gyarapítsa alaptőkéjét s így a szabadságharc ötvenedik évfordulója alkalmából a mauzoleum alapkövét letehesse, a mely mauzoleum szentélyében a vértanuk hamvai, — termeiben pedig a szabadságharc idejéből fenmaradt ereklyék lesz-

vagyok. Egy kis szórakozás, futó ismeretség és vége. Ma látom és holnap már elfelejtem.

Azt hitte Elemér, hogy e szavaival megvigasztalja Katinkát. Pedig csak még jobban szította azt a fájó szenvedést, amit a leány érzett.

— Hát maga úgy szokta? Ma szórakozom vele s holnap elfelejtem. Szép, hogy őszinte. Hát velem csak szórakozik, mulat, s holnap tán már elfelejt.

— Ugyan Katinka, — vágott szavaiba idegesen Elemér — hogy gondolhat ilyent. Magát soh'sem fogom elfelejteni, hisz sokkal jobban szeretem.

Katinka megvető szájalommal nézett végig azon az emberen. Aztán meg halk, remegő hangon szólt hozzá. A nagy fájdalom, keserűség adta ajkára a szavakat.

— Nincs szükségem a vallomására. Ugy sem hiszek neki. Meg hát minek mondja nekem, hogy szeret. Én megvetem, gyűlölöm önt. Gyűlölöm az álnokságáért, a hazug lelkéért. — Kerüljön ezután. Nem óhajtom látni. Nem akarom, hogy rólam is elmondhassa, hogy velem is szórakozott, mulatott s aztán elfelejtett. Ezt nem engedi az önérzetem. Remélem, megértett.

Elemér bámulva nézte a leányt, kinek szemei égtek, arca biborvörös volt, mig beszélt. Érezte az az ember, hogy a leánynak igaza van. Kíérezte a leány szavából a szerelmét, de azt is megértette, hogy ő most már hiába hazudnék tovább is szerelmet.

nek méltó módon elhelyezve. E vállalat sikere érdekében közbenjárásomat kérte ki a derék Egyesület. Mit mondhatok egyebet, mint azt, hogy az aradiak magasztos tervét szívem mélyéből üdvözlöm, — helyeslem a célt s a megvalósításnak épp oly szép izléssel, mint a céllal egybehangzólag megválasztott eszközeit. Zichy Mihálynak remek színnyomatu képeit minden hazafinak figyelmebe és pártfogásába melegen ajánlom. Budapest, 1897. október havában. Damjanich János özvegye. — Csak hazafias kötelességét teljesíti, ki e képeket megrendeli s ezzel hozzájárul az aradi tizenhárom vértanu mauzoleumának megalkotásához!

— **(Halálozás.)** Özv. keselőkeői báró Majthényi Józsefné szül. somberekai Sauska Amália ma délben meghalt. Haláláról a következő gyászjelentést vettük: »Szentkátolnai Cseh Antalné szül. Somberekai Sauska Mária a maga és az összes rokonsága nevében, szomorodott szívvel jelenti, felejtethetlen nővérenek, illetve nagynéne, mostoha anyja és rokonnak özv. keselőkeői báró Majthényi Józsefné szül. Somberekai Sauska Amáliának f. évi október hó 15-én délben, életének 86-dik évében, a halotti szentségek ajtatos felvétele után történt elhunytát. A megboldogult földi maradványai folyó hó 17-én délután 4 órakor fognak a Kardos Kálmán-utca 5. sz. a. gyászházban beszenteltetni és onnét a budai külvárosi temetőben levő családi sírboltban örök nyugalomra helyezettetni. Az engesztelő szent mise-áldozat folyó hó 18-án délelőtt 9 órakor fog a székesegyházban az Urnak bemutatatni. Pécsen, 1897. október 15-én. Örök világosság fényeskedjék neki!«

— **(Névmagyarosítás.)** Braun Mór, pécsi illetőségű, budapesti lakos, ugy a maga, valamint kiskoru gyermekei, Jenő, Béla és Ilona vezetéknevét belügyminiszteri engedéllyel Bognárra magyarosította.

— **(Gazdasági tudósítók.)** A földmivelésügyi miniszter Schönbeck Ignác gazdaságtisztet, somogy-szobbi lakost, Somogy várme-

Egy pillanatra megremegett a lelke. — Mintha valami keserű szemrehányást érzett volna.

De ez csak egy pillanatig tartott. Aztán még akart valamit mondani annak a leánynak.

De mikor látta annak a leánynak a két csillogó szemét, nem mert szólani.

Nagyon alacsonynak, hitványnak érezte magát.

Szó nélkül távozott. Ott künn már ujra ura lett magának.

Hanyagul leverte a hamut cigarettjéről, az inasnak odadobott néhány hatost, s aztán megindult kifelé az utcára.

Mikor kiért, még vissza is nézett. Mosolygott is hozzá.

— Ah, hát haragszik a kicsike. No ez mulatságos! Majd tetszeni fog Micinek!

Katinka meg ott zokogott az ő kicsi fehér szobájában. Siratta az első ábránd szétfoslását, az első csalódást, mely ugy megtépte szívét.

Egy kis fecske madár meg odaszáll az ablakpárkányra és csicsereg, csicsereg egyre.

Katinka meg csak hallgatja a kis madár csicseregését. Mintha azt csicseregéne:

— Vége van. Elmúlt. Eloszlott, mint valami könnyű rózsás köd. Rövid volt, mint a hulló csillag pályafutása. Elmúlt oly hamar, mint egy napsugaras, virágillatos tavaszi regg. Vége . . . vége . . .

Göndör Sándor.

gye nagy-atádi járására nézve; Bohunicky Kálmán földbirtokost, tabi lakost Somogy vármegye tabi járására nézve állandó gazdasági tudósítókul kinevezte.

— **(A betegségélyző pénztárak)** kongresszusán, mely tegnap ért véget Budapesten, Kovács István, a pécsi betegségélyző pénztár titkára is tartott előadást a »bizalmi férfiak tisztségéről« s ez előadása kapcsán a kongresszus a következő határozati javaslatot fogadta el: »A községekről szóló 1886: XXII. t. c. 62. §-a alapján a kerületi betegségélyző pénztárak bizalmi férfiai részére megállapított teendők ellátására, amennyiben a pénztár bizalmi férfit valamely községben nem talál, a belügyminiszteri rendelettel a községek előjáróságának egyik tagja, elsősorban lehetőleg a községi (kör) jegyzők köteleztessenek.«

— **(Tiszti ellenőrzési szemle.)** Jövő hó 4-én lesz a tiszti ellenőrzési szemle, a tartalékos tisztek bemutatkozási napja. Pécsen a honvédtartalékos tisztek a Fehérvári laktanyában, a közöshadseregbeliek pedig a Frigyes-laktanyában jelentkeznek teljes diszben szolgálati könyvükkel ellátva, a tartalékos tiszteknek már szétküldték a személyi tudósítást, melyet kitöltve kell a szemlére magukkal vinniök. A kik az idén szemlére menni nem kötelesek, azok ez ivet teljesen kiállítva november 10-ig tartoznak beküldeni.

— **(Akasztott ember a padlásajtóban.)** Hoffer József, Ágoston-utca 56. szám alatti kereskedő, ma korán reggel kereste a kocsisát az istállóban, hogy elküldje be a városba. A kocsis azonban nem találta az istállóban s nem tudta megérteni, hogy hová mehetett ilyen korán. Arra gondolt, hogy bizonyára felment a padlásra, hogy szénát hozzon le onnan. Nyomban oda sietett a padláshoz, hogy felkiáltson a kocsisának s amint felnézett, ott látta a kocsisát állni a padlásajtóban.

— Hallja Pál, mit csinál odafenn? Jöj-jön le!

Szólt rá a gazda s mikor az nem válaszolt, fellépett a létrán hozzá és megragadta a karját. Majd lefordult azonban ijedtében a létráról, mert a kocsis egész teste megingott a keze érintése nyomán és ugy lóbálózott a padlásajtóban, mint egy óriási órainga. Ekkor látta a gazda, hogy kocsisa felakasztotta magát. Kötelet kötött a padlásajtó feletti szelelőlyukba és arra akasztotta fel magát s ugy függött ott a padlásajtóban megmeredt tagokkal, holtan. A kereskedő azonnal jelentést tett az öngyilkosságról a rendőrségnek, honnan Ludvigh Ferenc kerületi orvos, Trixler Aladár ügyeletes rendőrbiztos kíséretében kisetett a helyszínére, hol az öngyilkosságot minden kétséget kizárólag konstatálván, a hullát levágatta és elrendelte beszállítását a budai temető hullaházába. Onnan fogják majd eltemetni ma délután, miután az orvosi boncolást a kétségen kívül álló öngyilkosság szükségtelessé teszi. Az öngyilkost *Sztányó Brdár* Pálnak hívták, nőtlen, negyvenéves, cseléd volt. Trecsénmegye illavai járásában Felső-Porubán született s onnan származott le Pécsre. Gazdájánál három év óta szolgált, mint kocsis s ez idő alatt jól viselte magát. Mostanában azonban búskomor lett és gyakran emlegette, hogy megunta az életet s nem bírja már so-

kaig. Pár héttel ezelőtt négy napig távol is volt szolgálati helyéről s már gazdája keresetni akarta a rendőrséggel, mikor egyszerre csak hazajött. Ugy látszik, már ekkor megfogamzott benne az öngyilkosság gondolata, a mit aztán végre is hajtott. Még tegnap este, úgy tíz óra tájban ment fel a padlásra s akasztotta fel magát, amint az orvosi vizsgálat megállapította. S ott függött egész éjjel a padlástetőben élettelen, kihült teste s így találta meg reggel a gazdája.

— **(Elfogott csavargók.)** Rendőrségünk a közeledő hideg időkre való tekintettel, mikor a hely és munkanélküli csavargók a városban huzzák meg magukat, állandóan veszélyeztetve a vagyon- és közbiztonságot, szigorúan ellenőrzi a kétes ekziszcenciákat. Az éjjel is öt csavargót fogtak el a rendőrök, a kik nem tudták magukat igazolni s egyelőre a rendőrség börtönében kaptak szállást, míg illetőségi helyüket kipuhatolják, aztán haza fogják őket toloncolni.

— **(Szerencsétlenül járt munkás.)** A vasuti rakodó-udvaron a Engel-cég számára boros hordók kocsira rakásával foglalkoztak a munkások. Köztük *Konc* József, alsóhaviboldogasszony-utcai lakos fuvaros is ott dolgozott és segített a kocsira hengeríteni a nagy, borral teli hordókat. Egy ilyen nagy hordó felhúzása közben leszakadt a rakodófa a hordó alatt és az rázuhant *Koncnak* a bal karjára s azt összezúzta. A szerencsétlenül járt embert beszállították ápolás végett a kórházba.

— **(Nagy bányaszerencsétlenség.)** Ma éjjel nagy szerencsétlenség történt a somogyi Rucker-aknában. Az akna második szintjében a 11. számú széntelepen dolgoztak *Boc* József csillér, *Kovács* József vájár, *Kaufer* Mihály és *Kis* József takarítók. Ugy éjjel fél három órakor óriási robbanás hangzott a telepen; felrobbant a bányalég s *Boc* József, a ki a többi bányász *Boc* Józsefek között a IV-ik néven szerepelt: meghalt, három társa pedig súlyos égési sebeket szenvedett. A robbanást mikor a többi bányászok meghallották, azonnal a telephez siettek s akkor látták a borzasztó pusztítást, a mit a felrobbant bányalég okozott. Természetesen nyomban a mentéshez láttak és sikerült is *Kovács* Józsefet, *Kaufer* Mihályt és *Kis* Józsefet élve kimenteniök a mélységből, de *Boc* Józsefnek már csak iszonyuan összeégett holttestét húzták ki az aknából. Hogy a nagy szerencsétlenséget mi okozta, eddig még nem tudják. A légvezetés rendben volt a telepen s így a lég hogy minek következtében robbant fel mégis: azt majd a vizsgálatnak lesz feladata kideríteni.

— **(Pórujárt tolvaj.)** Az éjjel a Péter-utca egyik házában tolvaj járt. Bemászván a kerítésen, a házbéliek nem vették észre, mert az igazak álmát aludták s így egész nyugodtan végrehajthatta volna szándékát, hogy a baromfiólat kiüresítse, ha nincs a nagy házörző eb. Ez azonban észrevette és dühösen ugatva, fogait csattogtatva ugrott neki s mikor a tolvaj a kezében levő bottal feléje sujtott, rávetette magát és letépte a kabátja fél karját. Erre már a házbéliek is felébredtek s gyertyát gyújtva kimentek az udvarra. De a pórujárt tolvaj nem várta be őket, hanem sietett kereket oldani. Mikor átugrott a kerítésen, a kutya

a lábába harapott, mert a házbéliek vércseppeket találtak ott a kerítés mellett, mikor átvizsgálták az udvart. Ezek a vércseppek bizonyítják a tolvaj megfutamodását; az udvarban jártát pedig az a leszakított ruhadarab, melyet az éber házörző eb fogott ott tőle emlékül. A pórujárt tolvajnak ez a nem sikerült kirándulás bizonyára elveszi a kedvét egyéb ilyen kirándulásoktól s még örülhet, ha az ismeretlenség homályából elő nem keríti a nyomozás.

— **(A szerelem örültje.)** Ugy kezdődött ez a tragikusan végződő história is, mint minden más hétköznapi szerelem. Az ifju és a leány megismerkedtek odafenn, a modern Babel nevet méltán viselő Budapesten, egymást. Megismerték és megszerették, de hogy szerelmüket isten és emberek előtt is törvényessé tegyék, hiányzott nekik a mindeneket mozgó eszköz: a pénz. Két szegény: egypár; ezt tartották s az ifju is, a leány is kenyérkereset után nézett, hogy így szerezzenek pénzt és alapithassanak maguknak edes, boldog fészket. A sors azonban elválasztotta őket egymástól; a leány szép volt és a dicsőségre vágyott, a mit a vidéki szinpadokon kezdett el kergetni. És ezenközben az ifju egyre bizonyosabbá lett abban a szomorú tudatban, hogy szerelmük csak csalóka ábránd volt, semmi más. Hiszen a leány sem, ő sem tudott pénzt szerezni; pénzt, elég pénzt, melylyel kielégíthették volna szerelmük mellett egyéb vágyaikat is. És ez az iszonyú tudat egyszerre csak elvette az ifju eszét; mikor felkereste szerelmesét, azt ujságolta neki, hogy milliomos lett; milliomos és megöli, aki még most is elébök áll, hogy boldogok ne lehessenek. S a szerelem örültje most a kórházban van. A leány pedig tovább üzi a dicsőséget, kergeti a diadalt . . .

— **(Lopás egy kocsiról.)** *Tóth* Balázs németüröghi lakos, ma korán reggel kocsin indult be Pécsre, hogy itt bevásárlásokat tegyen. A kocsi hátuljában különféle eladnivaló dolgokat raktak fel, melyek árát akarta felhasználni bevásárlásaira. Volt a kocsin két kövére hizott lud is, melyeket, mikor a szigetországi vámhoz ért, hiába keresett. Nem voltak azok sehol s bár nyomban visszafordult kocsijával s vágatva tette meg az utat, megnézendő, nem-e leestek a ludak akocsiról, nem találta sehol őket. Bizonyára a korai reggel sötétjében valami jó madár leemelte a lassan haladó kocsiról a ludakat s odább állt velök. Most keresik.

— **(A patacsi áldozat.)** A Patacson tegnapelőtt éjjel történt gyilkosság áldozatának kilétét már megállapították. *Bence* Józsefnek hívják az illetőt, a ki Patacsra egy ismerőse társaságában igyekezett a rá nézve halált hozó éjjelen. A szőlők alatt elváltak egymástól és *Bence* egyedül igyekezett be a községbe. Egy kukoricás terület közelébe érven, itt találkozhatott gyilkosával, aki rárohant és egyetlen szurással leszurta. A gyilkosnak nem is kellett áldozatát szem elől eltennie; az belezuhant az árokba, mely a kukoricás mentén húzódik. Ott találták meg másnap reggel s érdekes, hogy a gyilkosság felfedezője tulajdonképen egy tehén volt. Egy patacsi lakos hajtotta ki két tehenét a mezőre s mikor a kukoricához értek, az egyik tehén

a kukoricába akart menni, de a vérszagtól megbokrosodva, ijedten toporzékolta körül a helyet, hol a hulla feküdt. A gazda figyelmessé lett s így jutott nyilvánosságra a gyilkosság s így jöttek rá a meggyilkolt holttestére.

— **(Aki pénzt árul.)** A dombovári csendőrség jó fogást csinált e hó 12-én azzal, hogy elfogta *Tóth* Lajos, állítólag nagytétényi illetőségi csalót. Ugyanis — mint dombovári levelezőnk írja — *Tóth* Lajos abban utazott faluról-falura, hogy a hiszékeny emberiséget becsapja azáltal, hogy tőlük pénzt csikarjon ki, igérve érte ötször annyi hamis pénzt. A legcélravezetőbb módnak találta azt, hogy magával hordozott egy primitív hamisítású öt frtos bankjegyet, melyet azoknak, kiket hálójába keríteni szándékozott, előmutatott, miközben bőbeszédűen mondta el nekik, hogy Budapesten tudnak olyant készíteni, melyet senki sem tud felismerni és ő hajlandó 100 frtért — mely, mint mondta, a gép beszerzésére kell — 500 hamisat adni és bizony nagyon sok balek ráment a lép-vesszőre. Legutóbb *Döbröcközön* próbált szerencsét, onnan *Dombovára* vette útját, utközben betért a *Tüskepusztai* kocsimába iddogálni. A dombovári csendőrség itt fogta el és vitte be *Dombovára*, hol elvette tőle a csalásra használt, gyatrán hamisított öt forintost. Tudósítónknak alkalma volt látni a hamisítványt és az írja róla, hogy fehér írópapirosra, kék ceruzával van rajzolva a bankjegy formája, melyet valódinak csak nagyon élénk fantáziájú ember nézhet.

— **(Új táviróoszlopok.)** A kereskedelemügyi miniszter elhatározta, hogy a jövő évre a mostani táviró-oszlopokat, melyeknek egy része már rozzant, ujjakkal cseréli ki, azonkívül a táviróforgalom szükségéhez képest a táviró-oszlopokat szaporítja. E célból 20,252 darab hat és felméter hosszú, 15,065 darab 8 méter hosszú és 670 darab 10 méter hosszú táviró-oszlopra van szükség. Ezeknek beszerzésére a miniszterium október 20-án lejáró pályázatot irt ki.

— **(Verőfényes ősz.)** A haldokló természet újra felnyitotta szemét. A hetes eső után kitisztult az égbolt s a napsugarak fűgén, mohón szűrtették le a fák leveleiről a nyirkosságot. A sétatér padjai újra megnépe-sültek, ősz lett újra, tündöklő őszi nap. Késői lepkék szállodogáltak a kioszk gyepeinek illat-talan virágain. Egy-két szitakötő is megjelent, mint az eltűnt nyár emléke. A vénasszonyok nyara tehát nem maradt el. S különösen ör-vendenek a kitisztult időnek a szőlősgazdák, hogy a megakadt, megkésett szüretet folytathatják.

— **(Szőlőlevélből — bor.)** A találmány nem amerikai, hanem francia, tehát lehet némi valószínűség benne. Egy francia gyógyszerész kifürkészte, hogy a gyümölcsök illata és íze a gyümölcsfa leveleiben készül és ezekből megy át a gyümölcsökbe. Az alma, körte és szőlő íze és illata tehát teljesen meg van annak leveleiben is, csak hogy más összetételben, ugynevezett glykozid-alakban. A gyógyszerész kísérletet tett a gyümölcslevelekkel, összevagdalt egy nagy csomót és élesztőt meg vizet adva hozzá, oly italt nyert, melyben a gyümölcs minden kellemes tulajdonsága meg-

volt. A folyadékot aztán erjedni hagyta és szalmasárga színű igen izletes és friss bort nyert belőle, melyből konyakot és pálinkát is főzött. Ha ennek csak a fele igaz, úgy nem kell többé a rossz gyümölcs és szőlőterméstől tartanunk, mert a sok levél még szaporább termést nyújt a gyümölcsnél. Csakhogy attól tartunk, hogy az így készült italt a jeles fel-találón kívül más halandó nem iszsza meg.

— **(Néptanítók a szőlőművelés szolgálatában.)** A földművelésügyi miniszter a szőlőfelújítás előmozdítása érdekében a néptanítók közreműködését is igénybe óhajtván venri, e célból az állami szakközegek vezetése alatt a néptanítók részére a folyó évben 14 helyen négy hétre terjedő szőlő-és borgazdasági tanfolyamokat rendezett s a többek közt Pécsen és Szegzárdon is. Az idei tanfolyam első része május hóban jó sikerrel tartatott meg, másik része pedig most van folyamatban. A tanfolyamokon ez idén résztvevő néptanítók száma 173, kik közül 151 tanító a földművelésügyi minisztertől egyenkint 60 frt általányt kap utazási és a tanfolyam tartama alatt felmerülő eltartási költségeinek fedezésére. A tanfolyam befejezése után az azon résztvevő néptanítók vizsgát fognak tenni, mely folyó hó 24 én délelőtt fog megtartatni. Ezeknek a tanfolyamoknak a hazai szőlőfelújítás előmozdítása és helyes irányba terelése körül nagy fontosságot kell tulajdonítanunk s óhajtjuk, hogy az illető néptanítók az e téren rájuk váró feladatok fontosságától áthatva, az ügynek lelkes apostolai legyenek.

— **(A revolverező pamlag.)** A vidéken, óh, az erkölcsös vidéken is vannak hűtlen asszonyok. Ők nem látják Bissonnak, Feydaunak és Dumasnak darabjait, — ó de a vidék hűtlen asszonyai sokkal ügyesebbek, sem-hogy akár Bisson, akár Dumas tanításaira szorulnának, és így a vidéken, az erkölcsös vidéken, is előfordulnak a modern vigjátékokba illő dolgok, a mik közül egyet illetékes forrás alapján előkészítünk Bisson ur számára. Baranyamegye . . . mondjuk: Iksz községében egy urnak volt egy hűtlen felesége, — a mi bizonyára nem oly ritkaság az Iksz-i társadalom körében. Ez a férj véletlenül abból a fajtából való volt, a kik nem nyugszanak meg a végzetben és nem tartják természetesnek, hogy valamiben együtt legyenek az iramszarvas-sal, — hanem a szarvazóján szeretett volna boszut állani. A szarvazója pedig — ó blamázs — egy molnár volt, egy közönséges lisztes. Ezen ne tudott volna kifogni. — Amerikai rendszerű boszut főzött ki. Revolvert dugott a — pam-lagba; a revolver kakasát pedig olyaténképen illesztette a rugók közé, hogy az, a mikor kell, elsüljön. A mikor ezt kellő ravaszsággal elrendezte, elment hazulról. A mikor hazafelé ment, találkozott a molnárral, a kinek — föl volt kötve az egyik karja.

— Mit csinált a karjával, molnár uram?

— A karommal . . . izé . . . igen, oda-csapta a malomkerék . . .

— Na hát jó lesz ezután nem olyan közel járni ahhoz a malomkerékhez hallja! . . .

Hogy a feleségének mit mondott az ame-

rikai rendszerű férj — az talán unalmas részlete lenne egy Bisson-szerű epizódnak . . .

Ezüst és chinaezüst étszerek, gyűrűk, órák, monogrammok megvásárlását, mindennemű vésnői munkát, bélyegzők, pecsétnyomók és kautsuk-bélyegzők kiállítását meglepő szépen és jutányosan megszámítva végzi Schönwald Imre vésnök és ékszerész Pécsen, Király-utca Hattyu-épület.

A PÉCSI NEMZETI SZÍNHÁZ jövő heti műsora:

Hétfőn, okt. 18-án *»Négy évszak«*, drámai idill.

Kedden, okt. 19-én *»Böregér«* operette.

Szerdán, okt. 20-án *»Francillon«*, francia színmű.

Csütörtökön, okt. 21-én *»Kék asszony«*, új operette.

Pénteken, okt. 22-én *»Magdolna«* dráma.

Szombaton, okt. 23-án *»Cremonai hegedűs«*, opera és a *»Harang«* vigjáték.

Vasárnap, okt. 24-én d. u. 3 órakor félhely-árral *»Leszámolás«*, népszínmű, este *»Mária bátyja«*, népszínmű, itt először.

Művészet, irodalom.

☉ **A „Kék asszony“ főpróbája.** Ma reggel ment végbe Varney új operettjének, a gyönyörű zenéjű *»Kék asszony«*-nak (La Falotte) jelmezes főpróbája a meghívott kicsiny közönség előtt, és úgy maga a darab, mint a diszletek, a pompás új jelmezek, valamint az összevágó előadás általános meglepetést kel-

tén és nyíltan elmondja a tiszta igazságot, ami arra az irtózatot világos vethet. Azon felül pedig el kell mondania azt is, hogy kije-mije az a fiatal ember, akit Duncannak nevez.

— Azt nem tehetem — zokogta Madge. Azt nem tehetem. Ha a szívem szakad is meg, akkor sem mondhatnám el azt.

— Nagyon jól van — mondta a madam fölkelve és jelezve, hogy a beszélgetés véget ért. Nem akarom tovább is erőszakolni a beszédre. Elég volt már miss Meadows ebből ennyi is. Mehet vissza a szobájába.

De Madge még mindig ott térdelt előtte. Hirtelen egy kétségbeesett gondolat támadt föl agyában. A levél, amely annyi keserűséget szerzett neki, ott feküdt közel hozzá az asztal szélén. A levél, amelynek minden sorában igazi, tiszta szerelem nyilatkozott meg Duncan iránt. Duncané, akit most nem ismerhetett el férjeül. Elképzelte magában, hogy a madame a levél minden mondatát és szavát, valamint a legszentebb érzelmeit ki fogja gunyolni, s a legaljasabb módon pellengérré állítja.

És a legkeserveesebb volt az a gondolat, hogy mint fog a jóságos George bácsija becsülettől sugárzó szeméibe nézni, mikor majd kérdezni fogja tőle, hogy mi legyen az a titok, tudniillik az, amelyet nem szabad elárulnia, mert fiatal férje erre esküvel kötelezte.

Ha az ő arca halvány és szigorú lesz, s az ajkai, amelyek csak jó és gyöngéd szavakra nyíltak és sohasem szidalmakra, átkozni fogják, akkor azon a helyen a lábai előtt halna meg.

Madge ekkor elszántan végrehajtotta a kétségbeesett tervét. Fölugrott és a levelet, amely az asztalon

vevően Minna. Szeretném tudni, vajjon mi történhetett. Remélem, hogy a szegény leánykát nem fogja megdorgálni.

Minnának megtetszett ez az új növendék rokonszenves megjelenése, aranyszőke haja s mélabús kék szeméi.

— Bizonyos vagyok benne, hogy valami szörnyűség van készülöben — kiáltotta fel Ruth, midőn meghallotta, hogy a madame Madgeért küldött.

Madge kezecskéi annyira reszkettek, hogy alig tudta a haját felkötni. Sejtelve sem volt, hogy levele miatt hivatják. De mikor azt feltörve látta, s a madame előtt állott, világosodni kezdett előtte a helyzet.

Duncanhoz intézett szerelmes levelét magasan tartotta a madame.

Madge egészen megdermedt a bámulattól. Az első gondolata az volt, hogy odaugrik a nevelőnőhöz és kitépi a kezéből a levelét, s a szobájába szalad. Hogy is merészkedett feltörni az ő levelét, megsértve a szive titkát, az ő engedelmével nélkül. Hogy merte elolvasni a tartalmát, amely Duncannak volt szánva.

A kis Madge egészen magánkívül lett felháborodásában. Hol elsápadt, hol meg lángvörös lett az arca. Apró kacsói ökölbe szorultak.

— Miss Meadows — szólt a madame keményen hangsúlyozva minden szavát — remélem igazam van, ha előre bocsátom, hogy ez a levél az öné.

Mintha fojtogatták volna Madgét. Nem tudott válaszolni azonnal, csak a sötétkék szeméit emelte kérés tekintettel a madamra.

— Ugy van madame — felelte.

tettek. A főbb szerepek Andorfy, Hunyady, Ligeti Mari, Réthi Lina kezeiben vannak, akik a karral egyetemben ma és holnap este olyan összevágó előadást fognak produkálni, aminőben e szezonban még nem igen volt részünk. Különösen szép és meglepő a második fölvonás a lovagteremmel, kék világítással s kék kosztümökkel, meg a »szentelt Milly-gyertya« keringővel, amely nemsokára felkapott kuplé lesz. Hogy az igazgató kassza-darabot szerzett a »Kék asszonyban«, az eddig látottak után bizvást hiszszük. (**)

○ „Szövétnek“ címmel új vegyes tartalmu képes heti néplap indult meg e hó elején a Hornyánszky Viktor kiadásában. A lap főképp a protestáns köznép számára van írva s feladata, hogy a valláserkölcsei életet ápolja, — mindazonáltal kerülve a felekezeti villongásokat s a békét és egyetértést hirdetve, — másik főfeladata a napi események tudatása, az ismeretek terjesztése, különös súlyt fektetvén a gazdálkodásra s annak mellékágaira, valamint a helyes háztartásra. Szóval igyekszik a nép igényeit teljesen kielégíteni, válogatott közleményeivel pedig az olvasási kedvet minél jobban feleleszteni és ébren tartani. A lap előfizetési ára egész évre 2 frt, félévre 1 frt, negyedévre 50 kr. Érdeklődőknek a kiadó cég szívesen küld mutatványszámokat, csak forduljanak e végett Hornyánszky Viktor hirlap-kiadó-hivatalához, Budapest, a M. T. Akadémia épületében.

○ A „Zenélő Magyarország“ zongora zenemű folyóirat október 15-iki XX. füzet

a következő érdekes zenemű újonságokat közli: I. Buday István »Az akácfa leveleit szakgatom.« magyar dalát. II. Heidelberg Albert »Virágfakadás« Polka mazurkáját. III. Lincke Pál »Óh! ne sirj« kedves alkeringőjét. IV. Ambeéger Márton hangulatteljes »Albumlapját.« Minden füzetben ily gazdag tartalommal jelenik meg a ma már oly közkedvelt zenemű folyóirat. Egy-egy füzet mindenkor 10 oldalon a legszebb s legsikerültebb divatos zeneújonságokat hozza, negyedéven a füzet 60 oldal zeneművet ad 1 frt előfizetésért. Előfizethetni a folyó évnegyedre csakis a »Zenélő Magyarország« kiadóhivatalában Budapesten, VI. Csengery-utca 62. sz. a., honnan mutatványszámot kívánatra ingyen és bérmentve küldenek.

Közgazdaság.

□ Husz koronás aranyok veretése. A husz koronás aranyok tudvalevőleg ritkaságszámba mennek s a forgalomban alig lehet ilyeneket találni. A pénzügyminiszterium már régebben elhatározta, hogy husz koronás aranyokat fog veretni és föl is szólította a jegybankot, hogy beszerzett aranyából bocsásson minél nagyobb mennyiséget a körmöci pénzverő rendelkezésére. A jegybank még csak most tehetett eleget e kívánságnak s a napokban szállított Körmöcbányára tizenkét millió értékű aranyrudat. A roppant arany mennyiség szállítása nagy titokban és katonai őrizet mellett történt. Most már Körmöcbányán meg is kezdték a husz koronás aranyok verését.

Országgyűlés.

A képviselőház ülése október 15-én. (A »Pécsi Figyelő« eredeti távirata.) A tegnap elfogadott vicinális javaslatokat, meg a Spanyolországgal való szabadalmi egyezményt harmadszori fölolvastásban is elfogadták.

Ülés elején Szilágyi Dezső elnök bejelentette, hogy a király a képviselőház hála-föliratát a tiz szoborért kegyteljesen fogadta. (Éljenzés.)

TÁVIRATOK.

— **Renitens lakosok.** (A »Pécsi Figyelő« eredeti távirata.) Maconka község előjárósága a berekgáti hidat és utat a lakosság terhére csináltatja. A lakosság fenyegetőzve ellenszegült, miért is a szolgabíró a csendőrség fedezete alatt végezteti a munkát.

— **A holt költő második temetése.** (A »Pécsi Figyelő« eredeti távirata.) Karadzsisz Vuk szerb költő temetése a legszebb rendben ment végbe tegnap Belgrádban. A magyar akadémiát Vámbéry Ármin képviselte. A temetés után való banketten Vámbéry a d'szhelyen ült Simics miniszterelnök mellett. Tószját szerbül kezdte s franciául végezte nagy hatással.

— **A fölmelegített panama.** (A »Pécsi Figyelő« eredeti távirata.) Párizsban tegnap kezdték el újra a Panama-pör tárgyalását.

— És ha szabad kérdeznem, mily jögon merészelt megszegni a házirendet azzal, hogy lepecsételten akart küldeni levelet egy férfinak? Gyámja a legbizonyosabban állította, hogy nem áll senkivel levelezésben és most itt találom ezt, amelyről kisül, — igazán pirnlia kell az embernek — hogy szerelmes levél. No hát mi a mentsege miss Meadows e ballépésére?

— Én — én nem tudom — felelt Madge töredezett hangon.

— Nem tudja? — ismételte a madame gúnyosan. Ez bizony nem valami megnyugtató válasz. Nos hát miss Meadows, én már elhatároztam, hogy ebben a dologban milyen lépéseket teszek. Ezt a levelet holnap reggel fel fogom olvasni az intézet összes növendékei előtt. Ez éppen a legalkalmasabb időpont arra, hogy azt a rettenetes örvényt megmutassam, amelybe a fiatal leányok legnagyobb része sülyed, ahelyett, hogy inkább a könyveit lapozgatná. Mert az a következménye, a mi e levélben is ki van fejezve. Mit ért ön azon titok alatt, amelyre oly sokszor hivatkozik? — kérdezé azután.

— Kérem madame, ne kérdezze azt tőlem — zokogta Madge. Ugy sem mondhatnám azt meg önnek, igazán nem mondhatnám meg. Nem is merném.

Nyugtalanító gondolat támadt föl a madame szívében.

— Beszéljen leány — kiáltotta hevesen Madget a vállánál megragadva. Tudni akarom, hogy ez az irtózatot titok mi is tulajdonképpen. Fél talán a leleplezéstől? Tud erről valamit a gyámja?

— Nem, nem — jajgatott a szegény Madge. Nem mondhattam el neki, mert a titkot meg kell őriznem.

Szegény, kis, ártatlan Madge! A saját szavai követ-

keztében erősödött meg a gonosz madame Christine gyanuja, mely természetesen egészen más ürügyet keresett a kibonyolításra. Az ötlött mindjárt az eszébe a madamenak, hogy miért nem mondhatta el a titkát Madge a gyámjának?

— Az én kötelességem a jelen esetben teljesen világos. Ezt a levelet fel kell olvasnom az intézetem előtt, hogy példát adjak vele, azután elhivatom gyámját, mr. Meadows Georgot, s átadom neki a levelét.

— Oh! ne tegye azt madame, ha irgalmat ismer. — Zokogta Madge magánkívül térdre roskadva, s összekulcsolt kezeit maga elé tartva. Könyörgöm, madame csak ezt ne tegye; mindent, csak ezt ne! Szívéből és házából egyaránt kitaszítana, Duncanhoz pedig még nem mehetek.

De a madame hajthatatlan maradt. Nevetett, hideg és visszataszító nevetés volt ez, amely a szegény Madge szívet hasogatta.

Madame Christine gyanuját fölkellette, s ő most azt hitte, hogy ez a legjobb alkalom erkölcsi prédikációk tartására. Már el is képzelte, hogy mint fog a növendékei előtt menyörögni a szerelmes levelek ellen.

— Nem használ a sirás — mondta a levelet az asztalra téve. Keljen föl miss Meadows. Minden kérés ugyanis hiába való. Azt hiszem, az egész életén át tanulságul szolgál ez önnek.

— Oh! madam, az isten szerelmére kérem — kiáltotta Madge még mindig térdepelve — kiméljen meg engem. Vagy nem enged semmit sem szigorából?

— Nos — felelte a madam kissé gondolkozva — talán nem leszek oly szigorú önnel szemben, ha őszin-

Hirdetések.

1173. sz.

1897. tkv.

Árverési hirdetmény.

Alulírott kiküldött bírósági végrehajtó ezennel közzhírré teszi, hogy a pécsi kir. járásbírósnak 1897. évi 21566, 21570, 21571, 21572 számú végzésével Dr. Miltényi Miklós ügyvéd által képviselt Pécsbaranyai központi tptár felperes részére, Tallián Zsigmond és neje alperesek ellen 200 frt követelés és jár. erejéig elrendelt kielégítési végrehajtás folytán alperestől lefoglalt 837 frtra becsült ingóságokra, a fentidézett pécsi járásbírósnak 22386. számú végzésével az árverés elrendeltetvén, annak alperes lakásán **Pécsett, Ferenciek-utca 37. sz. alatt** leendő megtartására határidőül 1897. évi október hó 18 napján d. u. 2 órája tüzetik ki, mikor a bíróság lefog-

lalt butorok és felszerelések s egyéb ingóságok a legtöbbet ígérőnek készpénzfizetés mellett, szükség esetén becsáron alul is el fognak adatni.

Felhivatnak mindazok, kik az elárverezendő ingóságok vételárából a végrehajtató követelését megelőző kielégítettséghez tartanak jogot, a mennyiben részükre foglalás korábban eszközöltetett volna és ez a végrehajtási jegyzőkönyvből ki nem tűnik, elsőbbségi bejelentéseiket az árverés megkezdéséig alóli kiküldöttnek vagy írásban beadni, vagy pedig szóval bejelenteni tartoznak.

A törvényes határidő ezen hirdetménynek a bíróság tábláján kifüggesztését követő naptól számítottatik.

Kelt Pécsett, 1897. évi október hó 3-án.

Engler Kálmán

kir. bir. végrehajtó.

— **Ujabb aranyország.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Madagaszkár szigetén óriási aranytelepeket s a folyókban aranyport fedeztek föl.

— **Pör Kossuth ellen.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A budapesti VIII. kerületi kir. járásbírósnak elótt ma kezdődött meg a pör tárgyalása, melyet Wallesz Jenő indított Kossuth Ferenc ellen, mert Kossuth Walleszt a „Kossuth Hirlapja“ kiadóhivatalából Pichler elleni támadásai miatt felmondás nélkül elcsapta. A tárgyalás felfüggesztetett, mert Pichler kihallgatása vált szükségessé.

— **Gyilkos szerető.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Schwartz Adolf büdzentmihályi családos szabómester szeretőjét, Dobrádi Zsuzsanna csinos menyecskét és magzatát, hogy tőle szabaduljon, a Tiszába dobta.

— **Az elnök tóosztja.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A párizsi kereskedők Faure elnök tiszteletére bankettet rendeztek, melyen az elnök nagy beszédet mondott oroszországi sikereiről s a küszöbön álló kiállításra utalva, egyetértésre sarkallja a kereskedőket.

— **Benczur újabb festménye.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Benczur Gyula Rómába utazott, hogy a lipótvárosi bazilika, újabb néven Szent István bazilika festményeihez tanulmányokat gyűjtsön.

— **Pártkonferencia.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A Kossuth-párt tegnap este tárgyalta a provizoriumot, melyet pártszempontból elítél. Az értekezletet ma este folytatták.

— **A szegvári mandátum.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Szegváron a Kossuth-pártból Justh Gyula leutazott Müllék Lajos érdekében korteskedni. Ha Szegváron Ugron Gábor mégis elfogadná a jelöltséget, újra kitörne a testvérharc a függetlenségi pártok között.

— **A királyné Budapesten.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A királyné tegnap délután, kezében sétapálcával, Ferenczy Ida kíséretében, két óra hosszat sétált a budai hegyekben. Meglátogatta a török mecsetet és a rózsák atyjának, Güll Babának a sírját.

— **A Reichsrathból.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Az osztrák képviselőházban a német ellenzék folytatja az obstrukciót. Ma is nevetséges indítványokra és névszerinti szavazásokra pazarolták az időt.

— **Kivégzés Bécsben.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Dole-schallt, a vén asszony gyilkosát, ma reggel 7 órakor kivégezték a bécsi törvényszék udvarán.

— **A szerb király Bécsben.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Sándor szerb király ma Párisból Bécsbe utazott.

Ki iszik
Kathreiner-féle
Kneipp-maláta-kávét?

Mindenki a ki félti az egészségét és mégsem akar lemondani a kávé megszokott kellemes élvezetéről. Mert a Kathreiner-kávé hozzátétele által elvesz az idegizgató babkávénak általánosan ismert és rendes használatnál annyira egészségrontó hatása. *****

Mindenki a kinek egészségét valami megrontotta. Különösen ideg- s gyomorbántalmakban szenvedőknél sok ezer esetben a legegészségesebb és a legkönnyebben megemészthető italnak bizonyult a tiszta Kathreiner-kávé. *****

Minden asszony és gyermek, a kiknek gyöngye szervezetére különösen jótékony hatással van a tápláló Kathreiner-kávé s a kik kellemes, enyhe íze miatt, úgy babkávéizzal keverve, mint tisztán nagyon szeretik.

Mindenki a ki a háztartásban takarékos, de izletes és a mellett egészséges kávéitalt mégsem akar magától megvonni. Takarékosági szempontból is ajánlható a Kathreiner-kávé, akár babkávével vegyítve, akár tisztán. *****

A Kathreiner-féle Kneipp-maláta-kávé valóban egészségi és családi kávé, a mely szemekben a legjobb malátából készül; a babkávét kedvelt ízét a Kathreiner-féle gyártási mód adja meg neki, a mely a leghíresebb szaktekintélyektől elismerve, minden művelt államban tért hódított. Csak a Kathreiner-kávé egyesíti magában a babkávét kellemesen ingerlő ízét és a malátakávének egészséges, orvosilag ellismert és megerősített előnyeit.

Ernye be jó!

Kérelem: Tévedések és megkárosodás kikerülése végett bevásárlás alkalmával tessék jól vizsgálni az eredeti dobozra, a melyen ez a felírás van **Kathreiner.**

Az olyan csomagban, a melyen nincs rajta a Kathreiner név, hamisított kávé van.

TAIZS JÓZSEF

Pécsett,

Mária-utca 1. szám a királyi tábla átellenében.

Könyvnyomda, könyvkötészet, nyomtatványraktár, papirkereskedés.

Ajánlja a kor igényeinek megfelelő berendezésü

könyvnyomdáját

nagyobb művek, folyóiratok, körlevelek, számlák, falragaszok, meghívók, tánczrendek, hivatalos és gazdasági táblázatok, részvények, alapszabályok, névjegyek, stb. stb. elkészítésére.

Könyvkötészete

fel van szerelve papirmetsző sodronyfüző, perforirozó, számozó, aranyozó stb. géppel, melyek segélyével a legegyszerűbbtől a legdiszesebb munkáig minden elkészíthető.

Nyomtatvány raktárából

körjegyzői, papi és ügyvédi nyomtatványok jó papiron olcsó árért kaphatók.

Papirkereskedésében

Kuhn-féle **író-tollak** nagy választékban.

Különféle levélpapírok. (Röntgen-féle sugaraknak ellenálló, kerékpár-jelvényes stb.)

Vidéki megrendelések gyorsan és pontosan eszközöltetnek.